demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 23 d'abril de 1980 - nº. 45 - Preu: 15 ptes.

Pujol, president de la dreta i la patronal

A la fi "Pal de paller"... de la dreta!

Els 43 diputats de Convergència i Unió, els 18 de la UCD i els 14 d'Esquerra Republicana, formen la majoria parlamentària sobre la que s'ha de recolzar el govern d'en Jordi Pujol —en escriure aquestes ratlles encara no sabem si a la segona o a la tercera votació—. D'aquesta manera, l'home que es presentà a si mateix i al seu partit com el "pal de paller" de la política catalana, ha assolit el seu somni: ja és el President d'una Generalitat recolzada per tota la dreta i oposada frontalment als dos grans partits obrers parlamentaris, el PSC i el PSUC. Ja és, doncs, el President de la burgesia, el qui recull tots els fruits de la campanya "antimarxista" del Foment del Treball, inclosos una bona part del milions. Ara ha arribat l'hora de governar i de tornar-li a la patronal els seus diners crescuts amb interessos.

És clar que n'hi ha d'altres, de majories possibles, en teoria, com podria haver una majoria amb el PSC, el PSUC i l'ECR, però pensar amb aquesta combinació no va més enllà d'una mena d'entreteniment mental, sense cap possibilitat pràctica, doncs els dos partits obrers majoritaris no han tingut mai, ni tenen, la més petita intenció de governar al marge de Convergència, posició que comparteix —molt lògicament— ERC, que a més a més des de fa temps està desenvolupant una intensa activitat anticomunista. El que sí que li hagués fet il.lusió a l'Heribert Barrera hagués estat entrar al govern d'en Pujol, juntament amb els socialistes. Evidentment no es tractava de que l'ERC tingués intenció d'apropar-se cap a la classe treballadora, sinó que cercava un "cap de turc" per a cobrir-se les espatlles davant la política antipopular d'en Pujol. Afortunadament, els socialistes no han caigut en el parany i s'han abstingut d'entrar en un govern en el que haguessin sigut, en tot moment, presoners de la dreta com ja ho han estat en l'anterior govern d'en Tarradellas. Afortunadament per a ells, perquè veure's implicats directament amb la Generalitat d'en Pujol podia significar el camí més curt cap a l'esfondrament del primer partit obrer de Catalunya. Afortunadament per tots nosaltres, perquè això hagués significat un nou aprofundiment de la divisió al si de la classe treballadora.

Desgraciadament, tenim un govern de dretes, sense embuts. Afortunadament, els socialistes no hi entren i passen a l'oposició. Desgraciadament, l'oposició al govern d'en Pujol al Parlament, l'han de fer els socialistes i el PSUC i tenim el dret de ser pesimistes i de pensar que al Parlament hi haurà molt poca oposició per a aquest govern i que serà al carrer a on estarà no sols l'oposició més important als projectes de la dreta sino, pràcticament, la única oposició de debò. Com abans, com sempre.

Servituds electorals... i de classe

Cada un dels tres partits de la majoria que recolza el govern —UCD, CDC, ERC— arriba al Parlament amb uns determinats projectes i compromisos, que són diferents en cada cas però que mai seran contradictoris. Perquè el que no cal dubtar és que aquests projectes tenen bastant o tot que veure amb els projectes de la burgesia i del gran capital. Només s'ha de veure a qui a recolzat la patronal per saber quina política pensaven fer aquests partits, ja abans de les eleccions. Ara, quan els resultats electorals mostren la desfeta de la **majoria d'esquerra que hi havia a** Catalunya i que ha de ser amb la combinació CDC-UCD-ERC com s'ha de fer la política de la burgesia (catalana i universal) a la Generalitat, els lligams entre aquests partits i els estats majors del capitalisme no faran sino estretar-se. Nosaltres sempre hem pensat que CDC —tant si formava un govern en solitari com si ho feia en combinació amb el PSC— jugaria a Catalunya el paper central en la defensa dels interessos de la patronal i la dreta, que UCD no pot jugar per la seva feblesa. Per a nosaltres, des de fa molt temps, no hi ha hagut cap dubte de que ERC —fent a un costat els radicalismes verbals— s'ha alineat i s'alinearà en totes les questions decisives al costat de la burgesia. Però, val la pena aclarir-ho, **perquè CDC conserva encara una part** important del vot de sectors del nostre poble i perquè ERC ha fet créixer els seus vots, fins a doblar-los, amb gent treballadora i del poble, que abans votaven socialista. I tota aquesta gent mantenen encara moltes il.lusions de que ERC o, fins i tot, CDC, poden fer una política "progresista" i "nacionalista".

En el cas de CDC és evident que no **hi ha cap base per a mantenir aquestes** il.lusions, ans al contrari, cal pensar que —amb la consciència de que els vots que han guanyat els han tret quasi tots de UCD— miraran prim de no espantar aquests nous sectors de l'electorat burgès i de fer tot el possible perque aquests vots no tornin a l'UCD.

En el cas d'ERC, la seva actitut "rebel" a les Corts de Madrid davant el "consens" de la Constitució i de l'Estatut, les manifestacions periòdiques que fa en favor de la reforma de l'Estatut, el fet de no haver volgut participar al govern si no ho feien els socialistes, etc. semblen donar una certa credibilitat als qui confien en que farà una política, al menys parcialmente favorable als treballadors. Estem convençuts de que els fets s'encarregaran d'esvanehir aquestes il.lusions, però ja ara es pot dir alguna cosa per a caracteritzar l'essencial de la política de l'ERC. Conscient de que els vots que ha guanyat venen del PSC i de que, sobretot, els ha guanyat per una imatge nacionalista, ERC no farà res que pugui significar enfrontar-se a aquest sector del electorat. Per això ha adoptat una posició que li és força còmoda: donar el seu vot al govern d'en Pujol però no embrutar-s'hi i fins i tot permetre's el luxe de criticar-lo, però sense fer-lo entrar en crisi. En cap cas està disposada a formar un bloc d'oposició amb el PSC i el PSUC ("comunistes", "sucursalistes") però no dubta en formar-lo amb la UCD per donar majoria al govern de CDC. Evidentment que —d'un manera periòdica— mantindrà els seus pronunciaments en favor de la reforma de l'Estatut, però en cap cas està disposada a impulsar una acció (ni parlamentària ni molt menys extraparlamentària) per avançar cap a aquesta reforma enfrontant-se a la UCD i a CDC. No oblidem que la questió de la "reforma" ha passat de ser una "condició" que posaven a en Pujol, a convertir-se en un "objectiu futur". Per a compensar el desencís dels sectors nacionalistes més radicals del seu electorat, ERC pot recórrer a fòrmules nacionalistes més abstractes, menys compromeses, molt més xovinistes i reaccionàries. Desgraciadament, semblen disposats a dur la cosa, si els fa falta, fins a l'enfrontament entre la comunitat autòctona i la immigrada, com ja han demostrat en el passat.

Un govern "nacionalista"... per a entendre's amb Madrid

CDC no pot admetre al govern cap "conseller" que militi actualment als rengles de la UCD catalana, si ho fes ultrapassaria el límit de la mínima imatge "nacionalista" que estan obligats a donar. Això ho enten molt bé la UCD i per això mateix —perquè a la burgesia no li interessa, ara per ara, complicar-li les coses a CDC— no en fa qüestió de principi. Però en cap moment aquest fet pot ser pres com una promesa de que aquest govern de la Generalitat està disposat a enfrontar-se —ni poc ni molt— amb el govern Suárez.

El projecte polític d'en Jordi Pujol a Catalunya, avui, exigeix per a dur-lo endavant una línia "d'entesa" i negociació amb la UCD ("entesa" que UCD ofereix amb gust i es disposa a cobrar-se a les Corts). A més a més la base social i electoral del "pujolisme" —cad cop més burgesa i fronterera amb la UCD— no li demana ni tant sols els "gestos" de fermesa que el PNV és obligat a fer de tant en tant. El bon enteniment Tarradellas-Suárez pot quedar petit al costat de les realitzacions fruit de la col.laboració UCD-CDC. Encara no coneixem el discurs d'en Pujol anunciant el seu programa de govern, però no es necesiten masses dots adivinatòries per a fer-ne un avenç:

— "L'home per aixecar Catalunya" serà el President d'un govern amb molt poques competències legislatives i forces administratives en el terreny de l'economia (indústria, finances, energia, etc.) però podeu tenir per segur que les utilitzarà al màxim per accelerar i afavorir un procés de reestructuració econòmica de Catalunya, que, de fet, ja és en marxa, i que demanen els sectors més "dinàmics" del gran capital, que volen una integració ràpida i competitiva a la CEE. Preparem-nos a veure com des de la Generalitat s'afavoreix la crisi de la petita i mitjana empresa i dels sectors menys rentables i s'incrementa l'atur.

— L'home que "no dividia" Catalunya, es disposa a enfrontar aquesta tasca amb una política de clara divisió del moviment obrer, tractant en tot moment d'aïllar CCOO i d'integrar a la UGT en un sindicalisme més "assistencial" i molt depenent de la Generalitat. Tractant, també —poquet a poquet— de anar preparant les condicions per a un o uns futurs sindicats grocs, construits sota la protecció de la Generalitat i darrera la imatge d'un "sindicalisme català".

— Amb una Generalitat que no té capacitat legislativa en l'àmbit municipal, però controla l'aplicació de les lleis d'àmbit estatal i tots els mecanismes i organismes supra-municipals, tingueu per segur que a la ruptura dels "pactes de progrés" seguirà una política clarament discriminatòria per afavorir els ajuntaments de dreta i sotmetre al "pacte de la fam" als d'esquerres. Si fins ara la Generalitat no s'havia mostrat bel.ligerant amb els ajuntaments "ecologistes" de la Ribera d'Ebre, l'Osona, etc., calculeu-vos!

— "Volem fer una política europea" ens ha dit CDC al llarg de la campanya electoral. Es a dir, anticomunisme i aïllament del PSUC, retall de tot el que a la vida política, cultural i social representa una certa participació o control popular. Màxima "institucionalització" de tota la vida social i per suposat, portes tancades a tot arreu per a les forces "extraparla-

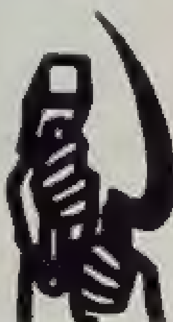
seguirà pag 3

Lliga Comunista Revolucionària

(IV Internacional)

el 20 de març expressió d'una nova situació política

• Resulta clar que l'abast de l'ascens electoral de la dreta, dels partits de la burgesia a Catalunya (amb l'excepció de la UCD i la dreta ultramontana) ha estat una sorpresa, no només per al nostre partit, sino per al conjunt de forces polítiques i per al moviment obrer. Només aquest fet obligaria a una anàlisi i una discussió profunda de les seves causes, de les raons de fons que han dut al trencament de la majoria obrera a Catalunya, només tres anys després de l'esclatant triomf a les eleccions del 15-J.

Però a la vegada, cal recordar que amb el referèndum a Andalusia, las diversas lleis orgàniques ja aprovades, l'elaboració de l'Estatut gallec i les eleccions a Euskadi i a Catalunya, **finalitza tota una etapa política a l'Estat espanyol: acaba en el fonamental allò que hem anomenat "la transició política"**.

• Per comprendre millor les causes de la **derrota electoral de la classe obrera a Catalunya,** que suposen els resultats del 20 de març, unes eleccions que la burgesia en el seu conjunt ha plantejat com una batalla política de classe, cal referir-se per força al que ha estat la política de les forces obreres majoritaries, de les direccions del PSC i del PSUC. Molt breument cal recordar que, a Catalunya, la transició política es va obrir amb l'anomenat "pacte català", un acord ampli que prefigurà el consensus i que, ja des del seu mateix origen, actuava com un fre de les contradiccions socials, com un fre de la capacitat de mobilització de la classe obrera. D'aquesta manera la victòria electoral del 15-J es va transformar en el retorn d'en Tarradellas i la configuració d'una Generalitat "d'unitat nacional" en la que la capacitat de decisió restava en mans del govern central i de la dreta a través de "l'honorable". La signature dels Pactes de la Moncloa i l'elaboració de la Constitució, així com tot el procés estatutari, de l'Assemblea de Parlamentaris a la Moncloa passant per Sau, han estat marcades per la claudicació dels dos grans partits obrers als interessos de la dreta. Després de l'1 de març i de les eleccions municipals, un nou factor ha incidit negativament sobre el moviment obrer: l'augment de la divisió entre les seves forces polítiques i sindicals.

Tota aquesta dinàmica política, agravada per l'increment brutal de l'atur i la pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors sense respostes adequades per part de les direccions sindicals, han tingut com a conseqüencia un **desgast de la força i de la capacitat d'acció de la classe obrera,** un retrocés en la seva consciència i en la seva organització.

Al costat d'això, la continuació de la crisi econòmica, l'escassa resposta del moviment obrer i una política municipal irresponsable i suïcida del PSC i del PSUC en funció del "pacte de progrès", ha tingut també com a conseqüència una **greu fractura dels lligams polítics de la classe obrera amb la petita burgesia i sectors de les capes mitjanes**, en benefici de la dreta en el seu conjunt. Tot aquest seguit de factors -que en cap aspecte són nous per nosaltres- produeixen també l'aparició de fenòmens, encara marginals, de divisió de la classe obrera en raó dels seus orígens, la responsabilitat fonamental dels quals cal buscar en la política que en tots els sectors s'ha fet i es fa des de la Generalitat amb l'acord del PSC i del PSUC.

• Es en el marc d'aquesta situació com es planteixa en les eleccions al Parlament de Catalunya enmig d'una forta ofensiva burgesa (Foment, etc..) no sols en l'estricte terreny electoral, sinó també en el terreny social. De fet, una dada que no hem sabut valorar correctament, son els resultats pràctics de les lluites i mobilitzacions de començaments d'any, a on al costat d'una radicalització apreciable (SEAT, Ensenyament...) cap d'elles no va ser capaç de trencar el front de la dreta i la política dels partits majoritaris, en especial del PSC, que per la via de l'Acord-Marc i del seu suport a l'Estatut dels Treballadors, apareixia com la principal força obrera col.laboracionista, mentre que el PSUC, amb les mans relativament més netas, es limitava a accions demostratives dirigidas més a "desenmascarar" els socialistes que no pas a aconseguir victories reals (metall, transport, construcció). De fet l'abast d'aquestes mobilitzacions i sobre tot les seves potencialitats ben reals ens van enlluernar i no vem saber copsar quina era la seva incidència real sobre la consciència i la voluntat de lluita de la classe obrera: **en una situació de resistència front a una ofensiva de la burgesia, l'existència o no de victòries, per petites i parcials que fossin juga un paper de primer ordre en la mateixa situació del moviment.** La no existència d'aquestes victòries ha pesat dones durament sobre la classe obrera, afavorint la seva passivitat política i les dificultats per fer pesar una alternativa a la política del PSC i del PSUC.

El primer ha pagat molt car, electoralment la seva posició sindical favorable a l'Acord Marc i a l'Estatut dels treballadors i la seva política municipal. El segon, si bé ha mantingut globalment els seus resultats en una situació de perdua global per als partits obrers, ho ha fet en una mesura important gràcies a maniobres com las de la vaga del transport a Barcelona, en una lluita conscientment plantejada sense perspectives, però que li han permès un cert desmarc, com a partit, de la política del PSC, afavorint-se suplementàriament de la campanya anticomunista del Foment i de la dreta en el seu conjunt.

una analisi dels resultats

Cal ara analitzar quin ha estat el comportament de cada força política i còm ha respost a les modificacions de la situació a Catalunya, i al conjunt de l'Estat.

Començant pel camp del "vencedors" el primer que cal retenir es l'enfonsament electoral del partit del govern, de "Centristes de Catalunya-UCD" amb tot el que això suposa, després d'Andalusia i del Parlament basc, per la política al conjunt de l'Estat. Aquest fet es reforça si al mateix temps s'observa la caiguda del que anomenem "dreta ultramontana" (CD a nivell estatal) i que aquest cop participava sota el nom de "Solidaritat Catalana". La pèrdua de vots d'aquesta força, a la vista del descens de l'abstenció burgesa, ha anat en un doble sentit: d'una part cap el reforçament de FN (que guanya més de 20 mil vots) i de l'altra cap a "CC-UCD" que, malgrat això pateix un descens elevat. De tota manera, i per evitar falses ideés **cal tenir present que malgrat tot el que això suposa de derrota guvernamental, es tracte d'un fet calculat en les seves líneas generals pel mateix govern i especialment per la burgesia com a classe, encara que no segurament amb perdua electoral tan grossa.** De la manera com el gran capital a encarat aquestes eleccions, tot l'esforç politic ha anat a concentrar la força sobre CDC partint de la base de que era i és un instrument millor per disputar la majoria als partits obrers que no pas la UCD. Això no significa que es pugui posar un signe d'identitat entre CDC i UCD ni que no existeixin contradiccions entre les dues forces: aquesta idea, que vol ser l'interessada versió oficial dels fets no correspòn a la realitat. **CDC i UCD responen als interessos d'una mateixa classe social, però a la vegada a sectors polítics i econòmicament diferenciats d'aquesta, el que no deixa ja ara de constituir una font de preocupacions per a la burgesia,** encara que siguin dues forçes condemnadas a trobar un marc més o menys estable de col.laboració per limitar al màxim l'expressió oberta de les contradiccions que reflexen.

En el mateix sentit, es més que una anècdota la injecció financera de la "Caixa" a la Banca Catalana de més de 7.000 milions de pessetes propiciada per la UCD com un instrument de reforçament, com una concessio als interessos de la burgesia catalana. Així també **cal no oblidar el paper de pont que CDC pot jugar entre la UCD i el PNB de cara a trobar les formules necesàries de col.laboració entre aquestes tres forces clau per al gran capital** i de la mateixa manera cal tenir present el paper d'en Trias Fargas dins de la gran Banca i la seva presència -no pas casual- a la Trilateral.

Es amb tot aquest bagatge que "Convergència i Unió" s'ha plantejat la batalla electoral, treient el màxim profit de la responsabilitat dels partits obrers -especialment, el PSC- en la Generalitat provisional i en la gestió municipal, de la que ells mateixos n'han tret els beneficis mitjançant els "pactes de progrés" i la política "d'unitat nacional". D'aquesta manera **CDC no sols ha concentrat una part important del vot burgès -nacionalista i no tant nacionalista- restant força a l'abstenció de dreta, sinó que també ha incidit sobre un sector obrer atrassat que havia votat al PSC;** es així com s'explica tant el seu creixement general, que el situa com la minoria majoritària. Com també els guanys al cinturó industrial simbolitzats per haver guanyat el primer lloc a Terrassa i un honrós segon lloc a Sabadell.

Per sintetitzar-ho una mica, podem dir que **CDC ha estat la gran beneficiada del consensus i els pactes municipals que li han facilitat el PSC i el PSUC, i, a la vegada, de la crisi de la UCD a Catalunya i de la concentració del vot burgès.**

La segona força ascendent ha estat la "històrica" ERC. Partint dels avantatges d'una representació parlamentària i municipal que, amb lleugeres excepcions, no suposen cap participació en la presa de decisions, ha sabut capitalitzar tot un sector de petita burgesia, de capes mitjanes i de classe treballadora vella, descontenta amb la política dels partits majoritaris i que han trobat en la indefinició i la demagògia de l'Esquerra una opció no tan marcadament classista com CDC i suposadament útil per fer bascular la política a Catalunya, aprofitant-se de la seva història passada i de la figura i el paper de Tarradellas en tota aquesta etapa política.

Ja em assenyalat abans **el creixement del vot feixista que cal veure amb preocupació:** per primera vegada a Catalunya "Fuerza Nueva" y FE-JONS, anant per separat, sense fer una gran campanya i en unes eleccions en principi desfavorables, augmenten els seus vots i superen en poc els resultats dels partits obrers situats a l'esquerra del PSC i del PSUC. Las causes d'això són claras: responen a l'increment de l'activitat i de l'audàcia del feixisme i als "dividendos" de la seva presència a les "Cortes" i de la relativa passivitat de les grans organitzacions polítiques i sindicals.

Una altra dada son els **70.000 vots del PSA-PA** i la seva representació parlamentaria. Encara que puguem caracteritzar el seu vot com el d'un sector atrassat de la classe treballadora, encara que la procedència dels seus vots sigui el de l'abstenció, de la UCD i del PSC en el fonamental, la mateixa existència d'aquesta força constitueix un factor que pot agravar i **estabilitzar** fenòmens de divisió en el si de la classe treballadora utilitzant tot l'espai que deixa obert en aquest sentit les claudicacions de les direccions reformistes.

• Ja hem analitzat les raons del retrocés dels partits obrers de la pèrdua de 428.269 vots per part del PSC i del PSUC des

ve de la pag 1

mentàries".

— I els objectius polítics, la política "nacionalista"? Si en alguna cosa té pressa aquesta gent és en activar els traspassos de serveis, lògicament "negociant" amb la UCD, aquest és el seu primer objectiu al que supeditaran moltes altres coses. Si en alguna cosa té competencies aquest Parlament, és en la institucionalització política i administrativa de Catalunya: Reglament de règim interior, Diputacions-comarques, futura llei electoral del Parlament, delimitació de competències Generalitat-ajuntaments, etc. Aquest govern es disposa amb entusiasme a legislar en aquest terreny tot el que li confereix l'Estatut —i el que pugui obtenir del pacte amb UCD— de manera que el pes i el marge de maniobra dels ajuntaments d'esquerra quedi minvat, de manera que el sistema electoral faci molt difícil la recuperació de la majoria per part de l'esquerra, etc.

Evidentment, en aquest context, el que no està disposat a fer —ni de lluny— aquest govern és impulsar cap tràmit de reforma de l'Estatut, ni tant sols a esmentar el tema, des del moment en que això no serveix als seus interessos de clase, als seus projectes immediats i, en canvi, crearia problemes a l'entesa UCD-CDC. I ERC sap molt bé i accepta que el seu paper es limita a recordar molt de tant en tant el tema i prou.

Un govern d'intelectuals i independents... que no enganyen a ningú

Per tal de suavitzar una mica la imatge reaccionària i capitalista d'un govern de CDC en solitari, Jordi Pujol ha corregut a ficar-hi, en diverses carteres, persones amb imatge "democràtica" o, al menys, d'historial poc compromés amb el món de l'explotació, la contaminació i l'especulació. Intel.lectuals independents com **Laporte** i **Max Cahner** passen a ocupar les carteres de Sanitat i Cultura i a tractar de "vestir" una mica aquest govern. Però, és clar, les conselleries "decisives" tenen que quedar en mans "d'homes de confiança" no sols d'en Pujol —aquesta condició la compleixen tots— sinó dels sectors fonamentals de la gran banca i el capital, i també de la UCD. Així, tots els números per anar a economia els té, ara per ara, en **Trias Fargas**, força conegut dels nostres lectors i del poble de Catalunya en general (lligat a la gran banca, als sectors energètics i membre de la Trilateral) i que no necessita presentació. La cartera de Comerç serà per en **Sanuy**, un dirigent de la Fira de Barcelona provinent dels sectors capitalistes més vinculats a l'exportació i a la penetració de les multinacionals.

El titular de la cartera d'indústria és una altra "joia", **Vicenç Oller**, president del "Circulo de Economia" prové dels rengles del funest Foment del Treball. Només cal repassar les signatures dels qui el van proposar com a president d'aquest organisme per a fer-se'n una idea: **Ribera Rovira** (de la Cambra de Comerç), **Carlos Ferrer** (si, si, el Ferrer Salat), **Josep Mª Figueras** (President de les Cambres, a nivell estatal i fundador d'una efímera "Lliga de Catalunya"), **Pere Duràn Farrell** (recordeu, la Maquinista),**Mas Sardà** (que no és que tingui nom de banc, sino que el banc porta el seu nom), etc. **A més a més, aquest Oller el volen fer passar com a "independent" quan tothom sap cóm està vinculat al** sector més intel.ligent del vell equip de la UCD catalana i la seva entrada al govern és moneda de canvi en el pacte amb l'UCC d'en Molins i en Folchi. Tecnòcrates de llarga trajectòria "pujolista" com en **Carolt**, **Rigol** i en **Gispert** passaran a ocupar-se d'Agricultura, Treball i Justícia, respectivament. Per a un terreny en el que el conflicte amb els socialistes i el PSUC està garantitzat, com es l'Urbanisme, Pujol ha triat una persona amb "aureola" de social demòcrata com és en **Cullell**, un home jove format desde petitet als despatxos de la Banca Catalana. Per acabar, Governació, on calia una persona de la més absoluta confiança i experiència, amb un passat on fos impossible trobar-hi connivàncies o rastres del régimen anterior i, a la vegada, amb una bona imatge per a negociar i tractar cada dia amb la gent de la UCD, aquest ha estat en **Vidal i Gayolà**. Fundador de CDC, president de l'Omnium a Girona, i després de la Diputació Provincial, és un vell convergent encara cultural que només tingui trenta-sis anys i **que si per alguna cosa s'ha distingit** dins del seu partit ha estat per la seva "flexibilitat" davant la gent d'UCD, de la que en plena campanya electoral deia: "és un partit indefinit políticament i nacionalment, que neix d'una coalició electoral i que encara no ha demostrat ben bé què és ni què desitja". El nou cap dels Mossos d'Esquadra demostra ben clarament què és el que desitja: entendre's com una seda amb l'Ibáñez Freire.

Apleguem, des d'ara, forcer per a la lluita

En resum, davant d'aquest govern, el poble de Catalunya es troba en una situació molt similar a l'existent front el govern de Madrid. Es farà en el fons la mateixa política, perque tenen els mateixos interessos de classe. Hi ha, evidentment, una diferència, davant d'un conflicte entre el govern d'en Pujol i el d'en Suárez per les competències de la Generalitat o del Parlament, és clar que no podem observar ni actuar igualment front al govern de l'estat centralista i opressor, que front al govern de la nació oprimida. Però fora d'aquests hipotètics conflictes, que —probablement— no passaran de paraules per tal de mantenir la pròpia imatge de cadascú; aquest govern no serà, ni per un instant, el govern dels treballadors i el poble de Catalunya. És ben clarament, **el govern de l'austeritat sobre els treballadors**, del retall de les llibertats i l'enduriment del masclisme i molts altres aspectes reaccionaris de la societat burgesa, és el govern de la privatització i el classisme a la sanitat i a l'ensenyament, de l'especulación immobiliària, de la "nuclearització" de Catalunya i la destrucció del medi ambient.

És, en definitiva, el govern de la dreta, de l'enemic, i això vol dir que el combat per a resistir la seva política en tots els àmbits està a l'ordre del dia. Un combat que si es mena de la mateixa manera que ho han fet i ho estan fent el PCE i el PSOE front el govern d'UCD ja sabem que no pot arribar molt lluny.

Fer front al Govern d'en Pujol exigeix la unitat de totes les forces obreres i populars, la unitat sindical de CCOO i UGT, la unitat de tots els partits obrers i nacionalistes consequents, als ajuntaments i al Parlament, la unitat de tots en la mobilització al carrer.

"Unitat pel socialisme" va néixer perque l'esquerra parlamentària es mostrava totalment ineficaç de menar ni tant sols la batalla electoral contra la dreta. Fins ara hem demostrat que sabiem qui era l'enemic, amb qui no es podia pactar, i que no ens enganyavem sobre la urgent necessitat d'unir l'acció de totes les forces **obreres i populars.**

La Lliga Comunista Revolucionària treballa i lluita per que aquesta experiència unitària continui, eixamplant-se a tots els sectors que veuen la necessitat de preparar des de tot Catalunya, des dels camps i les fàbriques, des dels barris i la Universitat, la mobilització massiva contra la dreta i els capitalistes. Ens comprometem a dur a la lluita pràctica de cada dia el programa i els mètodes unitaris d'"Unitat pel Socialisme" perque només emprenent ja l'acció unitaria, podrem arrosegar els dos partits obrers majoritaris més enllà d'una oposició formal i ineficaç, podrem fer recular la majoria parlamentària UCD-CDC-ERC.

Pau Pons

---

del 15 J (sobre un electoral de 4 milions i mig), que ha produit que **no des del punt de vista parlamentari s'hagi perdut la majoria, sinó que també electoralment els partits obrers han perdut la majoria: PSC i PSUC sumen el 41,3% dels vots i si s'inclou la resta de forces obreres i nacionalistes d'esquerra (NE i BEAN) el resultat és del 44,6%.**

Aquesta vegada, mentre que la participació electoral de la burgesia i la petita burgesia ha augmentat en relació a les tres darreres consultes electorals, el referèndum estatutari comprès la desmobilització i el desencant de sectors sencers de la classe treballadora s'ha traduït en forma d'abstenció; una abstenció que només una ínfima part expressa un rebuig clar de la política dels reformistes: en la seva majoria, l'abstenció obrera és un reflex d'una actitud passiva i de **desmoralització política** davant les consequencias de la crisi i l'increment de l'atur.

Es d'aquesta manera com s'expressen els fenòmens de disgregació de la classe obrera que produeix l'atur i l'absència de perspectives d'un canvi en la situació economica i social; i és d'aquesta manera tambe com s'expressen las dificultats objectives i subjectives de construcció d'una alternativa real i de conjunt al PSC i al PSUC.

• L'analisi dels resultats de UNITAT PEL SOCIALISME d'una banda i de Nacionalistes d'Esquerra de l'altre, s'enmarcan dins d'aquesta situació que hem descrit. Es clar que l'únic error important que hem comès en l'orientació política de la campanya ha estat un error de pronòstic: nosaltres partiem de la base del manteniment de la majoria obrera (encara que amb una baixa relativa del PSC) i hem dirigit las nostres bateries a explicar què havia de fer aquesta majoria i quin era el nostre paper en el seu interior: a la vista dels resultats globals és clar que d'haver insistit en còm lluitar contra la dreta i **què** fer per evitar la derrota electoral. Això i el retràs "històric" amb el que es forma Unitat pel Socialisme, un retràs no tant en relació a aquestes eleccions, sinò fonamentalment durant tot el període anterior, fins i tot abans de les eleccions de l'1 de març, són els únics aspectes un xic negatius. Es clar també que, objectivament, hagués estat bò poder fer una aliança que inclués als sectors nacionalistes radicals, sobre toto des del punt de vista de construcció d'una **alternativa política de conjunt**, però la crisi de les forces d'aquest sector i la seva pròpia inmaduressa no ho van fer possible.

D'aquesta manera s'han produit dos fenòmens. D'una banda una certa "divissió del treball" entre NE i nosaltres, que es mantenen sobre sectors socials diferenciats (US té un vot obrer clar i NE recull vot de la joventut i de sectors treballadors i petit burgessos radicalitzats als que nosaltres no arrivem) i de l'altra costat, la coalició no aconsegueix aplegar els vots de les quatre forçes que la composen i es limita pràcticament a un vot conscient i militant que cubreix quasi estrictament la seva área d'influència regular. Es a dir, en una situació de retrocés con la que hem conegut, no hem estat capaços -sobre tot pel treball anterior- de trencar l'abstenció i oferir una alternativa amb credibilitat susceptible d'acabar amb el sentiment del "vot útil" que, aquesta vegada i com un dels fruits de l'ofensiva de la dreta, s'ha dirigit fonamentalment cap al PSUC.

Finalment, cal remarcar l'abast i l'audiència política de la campanya d'Unitat Pel Socialisme que ha aconseguit dirigir-se a sectors molt amplis de la classe obrera, oferint tot un seguit d'alternatives que, més enllà de les eleccions, no deixaran de repercutir positivament cara al futur en la intervenció de tot un sector d'avantguarda i en la mateixa evolució política dels quatre partits. Pel que fa a NE, resulta clar que malgrat els seus propis resultats electorals relativament migrats ha aconseguit una cosa interessant que és remoure políticament tot un sector social amb aspiracions més o menys honestament nacionalistes, encara que finalment hagin portat el seu vot cap a altres opcions com ERC o altres.

LES PESPECTIVES PER AL FUTUR

El primer aspecte a remarcar es la política d'aliances, de pactes i d'acords que s'està fent per part de les forces amb representació parlamentària de cara a la formació del primer Consell Executiu de la "nova" Generalitat. El seu resultat marcarà l'inici de la nova etapa política, no només a Catalunya, i que constitueix el primer test sobre el comportament futur de les diverses forces.

Amb moltes tensions internes, amb dinàmica d'ampliar-se, el darrer Consell Executiu del PSC ha manifestat la seva voluntat de constituir-se en la primera força de l'oposició "constructiva", és a dir s'ha pronunciat per la no participació directa en un govern amb CDC, renunciant a les aventures d'un pacte PSC-PSUC-ERC. De tota manera cal tenir present els límits reals d'aquesta declaració: per la seva pròpia lògica política, el PSC si no vol veure modificat el seu camp, està obligat a trobar un mar de col.laboració amb CDC, encara que sigui des de fora del mateix govern: això significa l'existència d'acords parlamentaris públics o no i, sobre tot, el manteniment dels pactes municipals amb Convergència.

Les declaracions de Jordi Pujol (el futur "honorable") sobre la seva disposició a constituir un govern de CDC que comti amb l'abstenció de ERC i del PSC tot i esperant el congrés dels socialistes previst per al juliol, per tal d'integrar-los al govern, són significatives d'aquest fet, deixant de banda el que tenen de maniobra "negociadora". De fet resulta evident que per tal d'obtenir una estabilitat del govern i, sobre tot, per dur endavant la seva ofensiva política, la burgesia necesita encara dels acords amb el PSC que, endemés, faciliten la continuació d'una política de divisió del moviment obrer.

De tota manera, **aquesta política d'acords, de col.laboració amb el PSC és qualitativament diferent del consensus**, no només per que es realitza únicament amb els socialistes, marginant sistemàticament el PSUC, sinò també per que es tracta d'acords parcials que mantenen tota la capacitat de decisió en mans exclusives dels partits de la burgesia.

De la mateixa manera, CDC ha de trobar les fórmules més adequades de col.laboració amb UCD, a Catalunya a escala d'Estat.

El que resulta evident és que las forces que hi jugaran el paper fonamental, endemés de CDC, que per primera vegada es el "pal de paller" que tant ha somniat, CC-UCD i ERC, configurant com ja s'afirma a la declaració de Unitat pel Socialisme, un bloc dretà que es dirigirà a fer -amb la col.laboració puntual del PSC- una política antiobrera.

ERC ha posat com a condició de la seva participació el que s'abordi la reforma de l'Estatut, el que és acceptat en principi per CDC, sempre que es realitzi en el respecte del marc constitucional. Encara que la voluntat de l'ERC al plantejar aquest tema no vagi més enllà de la necessaria demagògia per afermar el seu propi espai polític, resulta clar que això pot facilitar una dinàmica de desgast de les ilusions en la Generalitat.

El PSUC, endemés d'insistir en la necesitat d'una política d'unitat" que fa aigues per tot arreu, ha declarat que no recolzarà cap govern en el que no tingui participació, encara que es manté l'ambigüetat sobre si aquest no recolzament significa una política de clara oposició i de recerca de la unitat real amb el PSC i amb la resta de forces obreres, o si, al contrari, restarà una oposició passiva. El més probable sembla una combinació dels dos aspectes dins de la seva òptica de lluitar contra la seva marginalització política a la Generalitat, i als ajuntaments.

• Més que mai la nostre orientació es basa en la batalla per la recomposició de la unitat del moviment obrer, per la recuperació de la seva capacitat d'acció i de mobilització. Això suposa lluitar per la creació d'un front únic d'oposició al Parlament i al carrer entre el conjunt de les forces obreras, obligant el PSC, i també el PSUC a assumir les seves responsabilitats.

Es tracta però, d'una lluita difícil i dura: ens trobarem en una situació en la que el paper de "pantalla" del PSUC respecte a nosaltres augmentarà i en la que les dificultats pel nostre treball d'afirmació d'una alternativa de conjunt als reformistes seran també més grans. Es tracta per a nosaltres de "**reconstruir moviment**" a tots els sectors, d'oferir perspectives de lluita que incideixin en la recomposició del moviment de masses, tant en els sindicats com en el moviment ciutadà, antinuclear, etc.

Per avançar en aquest sentit cal plantejar-se la questió del futur de Unitat pel Socialisme i, sobre tot, del corrent unitari que ha generat i que constitueix avui un capital polític important. En efecte, US representa la base de partida més sòlida per avançar en el reagrupament d'un ample corrent revolucionari, d'unitat i independència de classe per a l'acció de masses, útil per a multiplicar la capacitat de convocatòria i d'iniciativa dels sectors anticapitalistes.

I és només la "base de partida", perquè amb US no s'acaba, ni de lluny, tot l'ampli corrent polític i social que ja avui és possible d'aglutinar per tal d'endegar una actuació política coherent contra la dreta i per força diferenciada de les vacil.lacions reformistes.

"Nacionalistes d'Esquerra" expresa també, a la vegada, una forta pressió unitària d'una base que compta amb nombrosos lluitadors del moviment ciutadà, ecologista, feminista, dels nous sectors juvenils i culturals en lluita. Per això cal crear unes condicions polítiques i pràctiques que uneixin a la claredat la màxima amplitud i flexibilitat. Que resti clar quin és l'acord "entre partits" i quina és l'autonomia del moviment i de les diferents posicions dins de cada moviment sectorial.

En tot cas, la visió que la LCR té de la unitat es basaria en:

1) Una orientació clara de Front Únic dels partits obrers contra el Govern de Madrid i el de la Generalitat.

2) Voluntat de donar passos endavant en la unificació orgànica dels diferents moviments de masses, trencant el sectorialisme manifestat fins ara.

3) Ampliació i continuïtat de l'acció unitària de les forces revolucionàries, traslladant les condicions que han fet possible la unitat electoral al terreny de la lluita quotidiana.

Tard o d'hora, a l'acord entre partits caldrà afegir-hi la definició d'una plataforma amplia de punts essencials d'unitat front el govern de la dreta que serveixi de senyera d'identitat i línia d'acció conjunta per a moltitud de lluitadors i lluitadores, amb partit o sense, que votaren a aquell o a l'altre, però que ara necessiten trobar-se en una mateixa lluita, sense claudicacions, per una alternativa d'unitat anticapitalista de masses, unitat pel socialisme sense majúscules.

1er de Maig de 1980

unitat sindical contra l'ofensiva patronal

El 1er. de Maig d'enguany el celebrarem, per primera vegada després del franquisme, després de la pèrdua de la majoria electoral per part dels partits obrers a Catalunya. La "nova" Generalitat resta en mans de la dreta que configurarà sols el Consell Executiu: la burgesia té un nou instrument en les seves mans per facilitar la seva ofensiva antiobrera.

Aquest 1er. de Maig, doncs, tindrà lloc enmig d'una forta ofensiva patronal que vol fer baixar el cap als treballadors i treballadores. Ahir era el vergonyós "Estatuto de los Trabajadores" el que retallava els drets sindicals, afavoria els acomiadaments i estabilitzava les discriminacions a dones i joves. Després, l'acord marc entre la CEOE i la UGT vol perpetuar una línia de pacte social iniciada amb els "Pactes de la Moncloa", deixant la iniciativa de la negociació col.lectiva en mans de la patronal. Ara **l'ofensiva continua i l'anomenada "Ley Básica de empleo"** és una agressió no només contra els aturats i aturades, sinó contra el conjunt de la classe obrera, que pot veure minvats els seus instruments de defensa front els plans de reestructuració que necessita la burgesia. A la vegada, el govern de la UCD, amb el recolzament de CDC i altres forces polítiques de la burgesia, prepara una llei per retallar el dret de vaga, buscant la regulació des de l'Estat dels drets bàsics de la classe treballadora amb la clara intenció de disminuir l'efectivitat de les seves accions.

Amb tot aquest arsenal, la burgesia cerca els instruments que li permetin enfrontar la crisi econòmica per a reforçar els seus interessos i augmentar els seus beneficis sobre les esquenes dels treballadors.

Els plans de reestructuració econòmica que Pujol prepara a Catalunya, utilitzant a fons tota l'infraestructura construida pels Folchi i els Punset -amb el consens dels Reventós i "Gutis"-, formen part d'aquesta política que vol debilitar la força de la classe obrera, que vol robar les conquestes aconseguides després d'anys de lluita contra el franquisme i contra la patronal, una patronal que resta idèntica que quan vivia el dictador.

UNITAT SINDICAL CONTRA L'OFENSIVA PATRONAL

UNITAT DE L'ESQUERRA CONTRA LA GENERALITAT DE LA DRETA

LCR

(IV Internacional)

lliga comunista revolucionària

XERRADA

DIA: 25 d'Abril

HORA: 19,30 h. (7,30 tarde)

PARLARÀ: PAU PONS

TEMA: LA NOVA SITUACIÓ POLÍTICA I LES TASQUES DE LA L.C.R.

Més que mai la unitat

SI, davant aquesta situació la unitat dels treballadors i treballadores és més necessaria que mai, malgrat les dificultats de l'hora present. Però en comptes d'això veiem còm avui la divisió sembla instalar-se en el si de la classe treballadora.

Divisió entre els aturarts i aturades i els treballadors amb feina. Divisió entre els joves que busquen sense trobar-lo el seu primer treball i la classe obrera adulta. Divisió entre les dones obligades a tonar o a no sortir de casa seva i els homes que conserven la seva feina. Una divisió, en definitiva, que incrementa els factors d'insolidaritat en el si de la classe.

Però el que és més greu: aquesta divisió és també el pà de cada dia en el terreny sindical.

Si bé cap de les dues direccions de **les respectives centrals sindicals és innocent respecte d'aquesta situació,** és clar que avui correspon a la burocràcia ugetista la responsabilitat principal. La seva negativa a accions comunes, actituts con la que va prendre durant la vaga de SEAT, es corresponen amb la seva acceptació del "Estatuto de los Trabajadores" i a la signatura de l'acord marc amb la CEOE, com a instruments per aconseguir un espai sindical en la moderació que el situi com a interlocutor preferit de la Patronal, encara que això suposi una baixa en l'afiliació, així com una pèrdua de vida interna dins de la Unió. El balanç que avui podem fer de l'acord marc il.lustra quin és el projecte real dels Fuertes i Redondo. Una part important dels convenis significatius s'han negociat i signat seguint les línees de l'acord marc, i si això ha significat uns augments salarials no inferior, per exemple, als que concedien els Pactes de la Moncloa -i ens alguns casos també ha suposat reduccions mínimes de la jornada de treball-, la valoració global és clarament negativa. No només les possibilitats de "descuelgues" de les empreses que ho vulguin es mantenen, sinó que s'han introduit clàusules sobre "productivitat" i "absentisme" que serveixen per a reforçar el poder patronal i, a la vegada, la confusió produida ha desmobilitzat considerablement la classe obrera.

CC.OO., però, no és totalment innocent d'aquesta situació. La seva negativa a convocar accions generals contra la política de la UCD i la patronal, tota la seva trajectòria **anterior, i el fet d'acceptar el joc del** sectarisme i dels atacs mutus entre els dos grans sindicats, té molt a veure amb la configuració de l'actual situació.

Ara sembla que la batalla contra la "Ley básica del empleo" i els projectes guvernamentals de llei antivaga ofereixen un marc que pot facilitar, encara que sigui parcialment, la unitat d'acció entre les dues centrals sindicals. Nosaltres, encara que pensem que això és insuficient per tal de respondre a la ofensiva burgesa, estem disposats a volcar totes les nostres forces per facilitar el màxim aquestes accions comunes, que poden obrir el camí que faciliti una represssa de l'acció unitària.

Cal una manifestació unitària

Encara que a nivell d'Estat UGT i CC.OO. han arribat a l'acord de convocar unitàriament les manifestacions del 1er. de Maig, a Catalunya ni tan sols això no ha estat possible. UGT ha decidit, fins el moment negar-se a convocar cap mena de manifestació ni d'acció amb CC.OO., i pensa montar una festa pròpia a "La Tortuga Ligera". Això és un fet més greu si es considera que aquest 1er. de Maig es celebra gairebé un mes i mig després de la victòria electoral de les forces de la dreta que tenen la majoria al Parlament de Catalunya.

Encara que el lloc escollit per la UGT té unes connotacions que faciliten la demagògia ("La Tortuga Ligera" va ser l'escenari on CC.OO., fa tres anys, va celebrar l'1 de maig, mentres la UGT va cridar a una manifestació), cal no acceptar la política de fets consumats que vol fer la direcció de la UGT de Catalunya.

Des de CC.OO. amb una posició oberta, des de les fàbriques i els centres de treball, des de les seccions sindicals i les assembleas, cal portar urgentment i amb tota la força la **batalla per una convocatòria unitària d'una manifestació el 1er. de maig. Si aquesta convocatòria no existeix, si aquesta batalla no es porta, els perills d'augmentar la desmoralització i la confussió en la classe obrera, són evidents.**

La LCR denúncia amb tota fermesa la convocatòria de la UGT, que suposa la renúncia a organitzar un 1er. de Maig de lluita i mobilització, i crida a tots els treballadors a no assistir a aquest nou acte desmobilitzador de la burocràcia de la UGT. Si, com es preveu, la convocatòria d'UGT es manté, la LCR crida a tots els treballadors, als seus militants i amics a assistir a la MANIFESTACIÓ que convoquen les CC.OO. de Catalunya, juntament amb els partits **d'Unitat pel Socialisme.** Perque aquest 1er. de Maig, a més dels punts de lluita esmentats, ha de ser la primera resposta de la classe obrera a la Generalitat d'en Pujol i Cia., un 1er. de Maig d'UNITAT de l'esquerra contra la Generalitat de dretes, i d'unitat i lluita dels treballadors contra l'ofensiva patronal.

Davant la UCD i CDC, davant l'ofensiva de la patronal, reforçar la unitat obreral.

J.F. 21 d'abril de 1980.

demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 23 d'abril de 1983

editorial

La importància d'unes eleccions

Les eleccions del 8 de Maig tenen una significació política que va més enllà del seu contingut estrictament municipal.

Durant la campanya electoral la dreta centralista tractarà de capitalitzar el tomb a la dreta electoral a França i Alemanya, en contra de l'esquerra tradicional en el poder en aquests països, i recollir els minsos fruits de la demagògia desplegada per Fraga des del 28 d'Octubre, per fer avençar la construcció de la gran dreta reaccionària. Es tracta, doncs, d'un primer assalt contra el govern socialista, del resultat del qual dependrà en bona mida la situació política als propers [redacted].

A casa nostra, aquesta dreta nacionalista de paraula i autonomista rebaixada en els fets, que fa tres anys governa contra els treballadors i treballadores de Catalunya sense més límits que la seva pròpia incompetència i manca de voluntat d'enfrontament amb el centralisme, arrenglerada com està en la defensa de tots els interessos fonamentals de la gran burgesia de l'Estat; aquesta dreta que ha dividit els Ajuntaments de Catalunya amb la seva "Associació Catalana", que ha usat del poder per limitar l'acció dels Ajuntaments d'esquerra sense moure un dit per exercir les competències de què disposava per dotar Catalunya d'una Llei Municipal pròpia, veu les eleccions municipals com un inici decisiu de la carrera electoral a les eleccions al Parlament del 84. També del resultat de les eleccions depen que el govern de Pujol vegi accelerades la seva crisi i la seva impopularitat.

I, pel que fa al camp de l'esquerra a Catalunya, partits com el PSC i PSUC tractaran de repartir-se el fonamental de la més que probable consolidació electoral de la majoria d'esquerres de què disposa Catalunya. Però malgrat aquesta majoria, fóra un error fer-se de nou il·lusions sobre la capacitat i la voluntat d'aquests partits per portar a bon port, en favor dels interessos obrers i populars, la lluita política contra la dreta a Catalunya i a l'Estat: la història recent ho demostra: des del consens de l'Estatut, fins a la LOAPA; des dels pactes de Progrés fins al temible Barrionuevo.

LLuny en el temps, dos dies després del 52 Aniversari d'aquell 14 d'Abril en què fou proclamada la II República i la República Catalana, i feia definitivament fallida l'operació de "Centro Constitucional" propiciada per en Cambó, no tindrem pas la sort ni l'esperança, en iniciar la campanya de les eleccions del 8 de Maig de que aquestes circumstàncies històriques es repeteixin, de que la força popular dongui un salt semblant en la lluita per les llibertats i la sobirania, de que el petit Cambó de Convergència, en Miquel Roca, demostri de forma tan rotunda el veritable rostre botifler dels partits de la burgesia de Catalunya, ni de què els seus representants siguin escombrats dels Ajuntaments del país.

Els objectius hauran de ser més modestos que les candidatures radicals, antinuclears, de participació obrera i veïnal, obtinguin resultats importants, avençant així en la unitat dels sectors dispersos que es neguen a triar entre les dues cares del bipartidisme. I preparant, també, les condicions per una alternativa d'esquerra diferent a les eleccions al Parlament. I d'això ja n'hi ha exemples esperançadors: la Candidatura de Participació dels Veïns a Tarragona, Esquerra Unida a El Vendrell, la CPTV a Sant Boi, Esquerra Unida a Badalona obren el camí.

Tot això seria el primer gran pas per a preparar una derrota més contundent de la dreta al 84; però una derrota on una participació significativa, unitària i representativa de les forces avui disperses de l'esquerra obrera i el nacionalism radical comenci a fer veure la possibilitat d'una via alternativa. Amb aquest objectiu treballem recolzant les candidatures esmentades, i també mitjançant la nostra presentació al Senat per la circumscripció de Barcelona. Per això donarem arreu el vot més combatiu possible, com la millor manera de que aquestes eleccions serveixin per a una reflexió sobre la ineludible necessitat de recuperar les tradicions d'unitat i lluita a Catalunya: això és el veritablement important d'aquestes eleccions.

La Barcelona que volem

Per a la dreta, no hi ha dubtes sobre la mena de ciutat que vol: Quan Trias Fargas parla d'una "ciutat de serveis", ho fa d'una Barcelona buida d'indústria, amb els barris obrers del centre destruïts, convertits en oficines i comerços, aptes per al lucre i la "vida social" de la burgesia; d'una Barcelona creuada d'autopistes que comuniquin de forma rendible les seves indústries al cinturó, adequada per al trasport privat.

Amb elles, vol "obrir Barcelona"... a una expansió urbana incontrolada, des del Maresme al Baix Llobregat, des del Vallès a la mar, obrir-la a l'especulació i als grans negocis immobiliaris, a la degradació dels barris i poblacions obreres, al sotmetiment dels pobles del cinturó..., la cara bruta de la ciutat.

I quan parla de "reduir els impostos", ho diu prou clar: reducció dels impostos als grans negocis comercials i industrials, i reducció també dels serveis socials, l'ensenyament, el transport..., i encarir-los; es tracta, en resum, de carregar sobre la població treballadora la més brutal política d'austeritat.

Per als treballadors, el tipus de ciutat i el tipus de política que la pot fer possible és radicalment diferent, i és patrimoni de molts anys de lluita per les reivindicacions del moviment ciutadà:

Volem extendre els equipaments i els serveis socials als barris, perquè no tenim centres de salut, perquè manquen places escolars a l'escola pública, perquè els centres de planificació familiar són del tot insuficients.

Volem menys impostos i serveis més econòmics, perquè en els quatre darrers anys han pujat de forma desmesurada els preus per uns serveis insuficients; perquè aquests serveis són un dret, no una empresa lucrativa, i cal posar-los a l'abast de les nostres possibilitats econòmiques; volem per això la seva total gratuïtat per a les persones en atur o sense possibilitats econòmiques.

Volem una Barcelona de barris en una Catalunya de comarques, on una veritable descentralització dels serveis i la seva administració permetin adequar-los a les necessitats de cada barri i la participació i control dels ciutadans i les seves organitzacions sobre el seu funcionament; perquè cal trencar amb el centralisme i l'expansionisme de la ciutat respecte a les comarques del seu entorn, i amb un repartiment confós de competències entre organismes excessivament llunyans (Diputacions) o inadequats (CMB) per a la planificació i l'acció política, col·laborant així amb l'objectiu de recomarcalitzar Catalunya.

Volem, per tot això, **un Ajuntament compromès en les lluites obreres i populars**, activament solidari amb els moviments socials progressistes i, més concretament, conscient del paper i de la necessària participació de les organitzacions ciutadanes en la política municipal.

Segueix a la pàg. 2

Vé de la portada

Cal canviar de política

Durant quatre anys, una majoria d'esquerra ha governat Barcelona, però no s'han produït avenços significatius i reals en aquests objectius: calia una política ben diferent de la que aquests partits, el PSC i el PSUC, han realitzat.

Calia una política activa d'inversions en equipaments socials i habitatges; calia obligar a la rehabilitació dels habitatges antics de lloguer, i crear així, en la mida que fos possible, llocs de treball... Però ells han reduït les inversions i han gestionat els serveis existents amb criteris empresarials, amb fortes limitacions salarials, regulacions d'empreament i, fins i tot, utilitzant la repressió contra els treballadors, gràcies als quals l'Ajuntament pot fer ara electoralisme en temes com el superàvit de MERCABARNA.

Per finançar els projectes necessaris, **calia una actitud combativa contra la dreta i els seus grans interessos econòmics a la ciutat**, reformant les Ordenances Fiscals amb impostos directes i fortament progressius sobre els grans comerços, indústries i immobiliàries; calia pressionar a la Generalitat i al Govern central per a l'assumpció de totes les competències municipals i la obtenció dels medis econòmics necessaris i, en comptes d'això, s'ha carregat a la població d'impostos, s'han rebaixat subvencions, i s'han fet pactes vergonyossos amb la dreta, algun dels quals encara està per a complir.

Calia paralitzar definitivament els projectes de vies ràpides, no gastar desenes de milions en municipalitzar TABASA o continuar el túnel de la Rovira, ni emprendre negociacions amb la Generalitat sobre la resta de cinturons (litoral, II,...) que molt ens temem acabin en acords impopulars; calien equipaments esportius als barris i l'eliminació de les concessions privades dels que ja existeixen; no unes Olimpíades com a pretext per a una actuació urbanística expansionista i poc útil socialment; calia, en fi, oposar-se decididament a la "gran Barcelona", i no donar guardons al pitjor dels ex-alcaldes franquistes com fou Porcioles.

Calia lluitar per un ampli marge d'autonomia municipal, construir Consells de Districte amb competències polítiques reals i promoure la democratització de la vida municipal i la participació ciutadana. Ben al contrari, es manté una legislació restrictiva a la qual l'Ajuntament ha adaptat les seves actuacions, sense moure un dit per la seva derogació; ens trobem amb Consells de Districte buits de competències en els temes decisius, mentre s'ha negat la veu i la participació al moviment ciutadà...

Certament, amb un Ajuntament democràtic i d'esquerres, moltes coses han millorat en el tractament de temes culturals, urbanístics i altres. Però les seves diferències amb el model de ciutat i els projectes de la dreta es redueixen a les formes i a la intensitat. **No és una alternativa real per als treballadors.**

A les municipals: guanyar a la dreta, enfortir l'esquerra radical

A les eleccions del 8 de maig és probable que la majoria de la població torni a votar contra la dreta, per a reforçar la victòria popular a les eleccions del 28 d'Octubre; és ben segur que molta gent pensarà, fins i tot, que un govern socialista a Madrid millorarà la situación financera i el marc legal que han limitat l'acció municipal en els darrers anys; però l'experiència d'aquests mesos introdueix importants dubtes perquè això sigui possible, perquè passin de la promesa als fets les declaracions en tò massa electoralista sobre la voluntat del govern d'aixugar definitivament els deutes heredats pels Ajuntaments i assumir la cobertura econòmica dels serveis de competència estatal que forneix l'Ajuntament de Barcelona, amb uns Pressupostos de l'Estat que encara ningú coneix; i sobre tot, perquè el PSOE elabori una llei municipal autonomista i democràtica quan ja són força conegudes les seves posicions respecte al manteniment obligatori de les Diputacions, els retalls que indueix la LOAPA que el PSOE defensa, i propostes tan poc democràtiques com l'elecció directa dels alcaldes. Cal una alternativa.

Dissortadament, les posicions de l'esquerra radical no tenen a Barcelona una expressió amb possibilitats electorals. Per això no existeixen raons objectives: existeix un ampli acord entre les forces polítiques de l'esquerra radical sobre el programa que cal per a Barcelona, i existeix també una àmplia base social al moviment ciutadà que les defensa. I així, només el sectarisme dels qui pensen que aquestes eleccions tenen un color que no els agrada o dels qui no veuen més que el seu color propi pot explicar-ho.

En aquesta situació, el nostre Partit segueix pensant, però, que cal forjar una alternativa unitària de l'esquerra radical, i que la millor forma de fer viure aquesta idea a les eleccions és no triar entre una falsa alternativa entre la dreta i una certa esquerra, ni la indiferència; per això, votarem i cridarem a votar la candidatura o candidatures que, a Barcelona, s'identifiquin de la forma més substancial possible amb aquest projecte polític, considerant que és la millor forma de que aparegui en vots el màxim de les forces que a la ciutat són amb l'esquerra que lluita.

La "Llei del Català" retallada i servida

La "Llei de Normalització Lingüística" ha estat finalment aprovada pel Parlament, després de més de dos anys d'espera a la Comissió de Cultura, amb uns quants retalls més introduïts per por a que pogués ser enviada al Tribunal Constitucional. Tal i com hem comentat altres vegades la Llei va limitada per dos factors decisius: d'una banda, el respecte estricte a les normatives constitucionals i estatutàries que **obliguen** al coneixement del castellà i no al del català; i de l'altra, el caràcter formal de les mesures anunciades en el text, que no poden per si mateixes enfrontar els obstacles reals constituïts per l'hegemonia aclaparadora del castellà en l'ús públic i especialment en els mitjans de comunicació.

En efecte, la Llei "reconeix" drets democràtics elementals de la població catalanoparlant (malgrat que limitats: un pot **expressar-se** en català, però poc pot exigir que l'administració **l'atengui** en aquesta llengua), però no pot posar les bases per a la seva aplicació **efectiva**, deixant-ho tot a la "voluntarietat" i a la "bona voluntat" dels funcionaris. La manca de competències en l'administració de Justícia, en l'Ordre Públic, en l'administració "perifèrica" de l'Estat, en l'Exèrcit, deixa en suspens una gran part dels drets tan pomposament enunciats. D'altra banda, la Constitució és un recurs permanent (donat que determina la "voluntarietat" en l'aprenentatge del català) dels funcionaris que es neguen a prendre la llengua del país. La idea d'Espanya com una nació i d'una llengua obligatòria per a tots els ciutadans constitueix la mare dels ous del problema lingüístic a Catalunya i a l'Estat espanyol. El suposat "bilingüisme" de la societat catalana no és tal, perquè gairebé només els catalanoparlants coneixen les dues llengues, i mentre el castellà sigui obligatori i no el català, aquest restarà sempre reduït a l'àmbit decoratiu.

Per això, si la marginació del català és encara tan gran, pot semblar que qualsevol avenç parcial constitueix un pas de gegant. Però els límits d'aquesta via respectuosa dels obstacles essencials a la normalització de la llengua (reflexe directe del pacte amb el centralisme des de l'any 77) evidencia ja els seus límits després de tres anys d'autonomia "descafeinada". La solució real a la discriminació de la llengua catalana passa per plantar cara a la concepció centralista i antinacional plasmada a la Constitució que nega en el terreny de la llengua, com en tots els demés, la sobirania de Catalunya.

MONTSERRAT CERVERA UNA DONA AL SENAT

EL DRET DE DECIDIR

Les dones tenim tot el dret a decidir si volem tenir fills, i quan. I per això cal:

- informació i difusió dels mètodes anticonceptius
- centres de planning a tots els barris
- una llei d'avortament sense restriccions, on la decissió la prengui la dona, i que contempli la gratuitat dins la xarxa sanitària de l'Estat.

SOM UNA NACIÓ: AUTODETERMINACIÓ

Catalunya és una nació, i per tant té dret a la sobirania en tots els terrenys, per defensar també la nostra llengua i la nostra cultura. Això exigeix:

- la plena oficialitat del català, sense la qual mai no serà una llengua normalitzada,
- la comercalització de Catalunya, sense Diputacions, Governadors Civils ni Delegats de l'Estat,
- plenes competències i sobirania nacional: autodeterminació.

DRET AL TREBALL

L'atur ens porta a la misèria. Ha d'haver-hi treball per a tothom, incloses les dones i els joves. Per aconseguir-ho:

- subsidi d'atur per a tots els aturats,
- menys hores de treball per a que treballi tothom,
- càstig als empresaris pel frau als treballadors,
- nacionalització de les empreses en crisi.

NI OTAN, NI MÍSSILS, NI NUCLEARS

Volem millorar la nostra vida, i no volem perdre-la ni per radiacions o accidents ni per Ceuta i Melilla. Els nostres diners no han de servir per comprar avions de guerra o que es gastin a l'OTAN. Per això cal defensar:

- la paralització immediata d'Ascó i Vandellós i de tots els projectes nuclears,
- el desmantellament de les bases ianquis i de Ràdio Liberty,
- la sortida immediata de l'OTAN.

UN VOT DE DONA, UN VOT DE LLUITA

Per tot això, per defensar tantes exigències oblidades per la política masclista i institucional, porta al Senat una veu de dona, una veu de lluita.

VOTA MONTSERRAT CERVERA

LCR
Lliga Comunista Revolucionària

Per informar-vos:
Dimarts i Dijous de 10 a 12 hores matí
Teléf.: 302.60.90

TV. CATALANA (1ª Cadena)		26.4 de 14,20 a 14,25 27.4 de 13,55 a 14 29.4 de 14 a 14.05
RADIO	RNE	Radio 1: 27.4 de 15,05 a 15,15 Radio 4: 27.4 de 16 a 16,10 Radio Cadena: 27.4 de 21.05 a 21,15
		Radio 5 (Peninsular): 28.4 de 14,30 a 14,40 Radio Cadena: 28.4 de 20,05 a 20,15

eleccions municipals - eleccions municipals - eleccions municipals - eleccions municipals -

A El Vendrell, Esquerra Unida d'El Vendrell

Amb el recolzament del PCC, Nacionalistes d'Esquerra i del nostre partit, ESQUERRA UNIDA D'EL VENDRELL es presenta a les eleccions municipals, encapçalant la seva llista Pere Navarro, dirigent sindical de Back & Decker, empresa que ha protagonitzat una lluita molt important aquests darrers mesos, i participant-hi també companyes i companys representatius del poble, i de la joventut.

A la mateixa constitució d'EUV es posa de manifest la voluntat de continuïtat d'aquest Front d'Acció, que en la seva composició representa la convergència dels sectors de l'emigració radicals a El Vendrell i la població catalana d'origen, avençant així en l'aliança necessària entre l'esquerra revolucionària i nacionalista.

Per tot això cridem a recolzar l'EUV i votar-la en aquestes eleccions.

EN BADALONA, ESQUERRA UNIDA DE BADALONA

Tras múltiples esfuerzos se ha constituido **Esquerra Unida de Badalona** como un organismo unitario cuyo objetivo central es la recuperación del movimiento popular.

Esquerra Unida desde sus inicios ha apoyado y participado en todas las movilizaciones y luchas consecuentes contra los deshaucios, contribuciones especiales, contra el paro y la crisis, en defensa de las Escuelas de Adultos, etc. Este es el camino de lucha que pretende seguir Esquerra Unida, recoger y animar las movilizaciones contra la derecha y enfrentadas a la gestión claudicante de la mayoria de izquierdas en el Ayuntamiento.

Esquerra Unida de Badalona se presenta a las municipales como un instrumento para difundir sus posiciones y propuestas de lucha y para continuar trabajando por la recuperación de la participación ciudadana y del movimiento popular.

La LCR participa desde sus inicios en este organismo, —como en otros pueblos y ciudades de Catalunya— junto con el MCC, con el objetivo de hacer permanente y útil **Esquerra Unida de Badalona**.

A Sant Boi, treballadors i veïns a l'Ajuntament

Fa uns mesos va constituir-se a Sant Boi la Candidatura de Participació dels Treballadors i Veïns (CPTV), que aplega dirigents sindicals com Roque Borràs, Luis García... i gent representativa de Sant Boi i de diferents barris.

La Lliga Comunista Revolucionària crida els comunistes de Sant Boi a que recolzin i votin la CPTV.

La CPTV no és sols una candidatura per a les eleccions, sinó una organització que preten aglutinar la gent d'esquerra radical del poble. Avençar en aquesta perspectiva, tant si es treuen regidors com si no, suposaria un gran avenç de cara a superar l'actual situació de dispersió de l'avantguarda, i poder així crear condicions millors de lluita i de mobilització.

El programa municipal que la Candidatura presenta a les eleccions recull el fonamental d'un programa d'actuació de l'esquerra revolucionària a l'Ajuntament. La presentació de la CPTV ha aixecat importants expectatives entre la gent que més ha lluitat, entre tots els treballadors i veïns, i podent obtenir un o més regidors.

A SANT BOI EL VOT DE LLUITA, EL VOT COMUNISTA, ÉS EL VOT C.P.T.V.

A Tarragona, Candidatura de Participació dels Veïns

A les darreres eleccions municipals, la Candidatura de Participació dels Veïns va aconseguir dos regidors a l'Ajuntament. El balanç de la seva actuació, de la denúncia de l'inoperant "pacte de progrés" a l'exigència de veu per al moviment ciutadà, passant per la lluita del "mercadillo", ha estat positiva i apreciada pels sectors més avençats dels tarragonins.

Però la CPV és més que una candidatura municipal; és l'organisme que en aquests darrers anys ha aplegat a una gran part del moviment veïnal, i que ha tingut una participació destacada en totes les lluites dels barris.

A més, la CPV es presenta reforçada a aquestes eleccions, en haver-se incorporat també el MCC, partit que fins ara n'havia estat al marge.

Recolzar i votar CPV és reforçar l'organisme unitari de l'avantguarda radical de Tarragona, enfortir el moviment associatiu i ciutadà, i traballar per a donar-li perspectives més àmplies.

VEÏNS A L'AJUNTAMENT RECOZA I VOTA C.P.V.

La construcción de una alternativa revolucionaria en Catalunya

Tras varios meses de gobierno del PSOE, existen importantes elementos en la situación política que permiten que una alternativa realmente de izquierdas pueda ir ganando terreno y ampliando su influencia social y política.

Superar las actuales divergencias y las actitudes sectarias que impiden la unidad en la acción social y electoral de la izquierda comunista de Catalunya, es una necesidad para poder fortalecer y ampliar su influencia y favorecer la recuperación del movimiento obrerp y popular.

Algunos elementos de la nueva situación

Hoy se puede afirmar que sectores cada vez más numerosos de trabajadores están pasando de una situación de espera y expectativa ante el gobierno socialista, a una posición de acción y movilización. Los ejemplos más elocuentes han sido la huelga general de Gijón, la del Bajo Deva, la de Sagunto, la de Roda de Barà en Catalunya, la de Vigo, las importantes acciones contra las bases yankis y la OTAN realizadas en Zaragoza y Madrid, las manifestaciones contra la derecha y por el derecho al aborto a iniciativa de la Izquierda Revolucionaria, el amplio rechazo al Acuerdo Interconfederal, particularmente en Catalunya, así como el rosario de luchas de empresa, Miniwatt, AEG, Black & Decker, etc...

Estas acciones muestran cómo personas que en su mayor parte habían votado socialista empiezan a dudar de que el cambio venga de la sola mano del gobierno, y han emprendido el camino de la movilización, en primer lugar contra la derecha, pero también como medio de presión al gobierno entendiendo de alguna manera que **no habrá cambio sin lucha**. En todas o la mayoría de estas acciones la izquierda comunista ha jugado un papel fundamental en su iniciativa y organización.

No ha sido ajeno a esta situación el papel que jugaron luchas como las de Estampaciones, Me-Miró y la Huelga General de Ripollet, Nervacero, Crimidesa o Marinaleda. Ni tampoco el proceso desarrollado en el PSUC, que ha supuesto la crisis de este partido y la apertura de un proceso de radicalización sindical y política de la vanguardia obrera de Catalunya, encuadrada anteriormente por el reformismo.

Tras el 28 de Octubre este proceso está siendo retomado y ampliado tras la experiencia del gobierno socialista, implicando a más gente.

La necesidad de una política unitaria

La situación de polarización política vivida el 28 de Octubre y que en lo fundamental permanecerá en las municipales y durante un tiempo todavía largo, está siendo cuestionada en la nueva situación. La amplitud y proliferación de luchas estos meses contribuyen a dar base para que se pueda desarrollar una alternativa política a la izquierda del PSC-PSOE, no sólo en el sentido teórico, sino con arraigo social e influencia de masas.

El vacío existente a la izquierda del PSC es enorme. El PSUC, aunque tenga una cierta recuperación en las municipales, particularmente en Barcelona, está incapacitado para desarrollar un nuevo movimiento con una orientación revolucionaria. Su política no difiere en nada fundamental de la del PSC y los desmarques "de izquierda" que ahora pretende hacer difícilmente le permitirán una recuperación duradera. La crisis del PSUC, por la que ha perdido la mayoría de militantes y votantes, es el fracaso del "euro-comunismo", el fracaso de un proyecto con el que se pretendía ganar el electorado moderado, ante la debilidad del PSC-PSOE, a la salida de la dictadura. El mantenimiento en la actualidad de esa política socialdemócrata le incapacita para vincularse al nuevo proceso de recomposición del movimiento obrero y popular. Esto es en Catalunya particularmente evidente.

Porque la política desarrollada por el PSUC en los últimos años ha sido un factor decisivo para desmoralizar al movimiento y desorganizarlo. Desde el pacto con los sectores del viejo régimen para la reforma política, pasando por la desmovilización que han comportado los sucesivos pactos sociales, hasta la renuncia a los objetivos y reivindicaciones que eran aspiraciones sentidas por la clase obrera y el pueblo.

Esta política y el hecho de que no existiera un partido de la izquierda revolucionaria con una importante influencia de masas han conducido a la situación actual caracterizada por un importante retroceso del movimiento popular en todos los campos.

Los sectores de izquierda que antes seguían al PSUC hoy han desaparecido en lo fundamental; han sido desmoralizados y bajo los efectos combinados de la política "eurocomunista" y de la crisis económica han pasado a adoptar posiciones moderadas.

Ser conscientes de esta situación y creer que un partido comunista puede desarrollarse con una política de autoafirmación, consistente en mantener que los auténticos comunistas hoy no están en el PSUC, sino en otro sitio, es una contradicción que no corresponde con el análisis de la situación y que en nada sirve para realizar el trabajo que es necesario para levantar de nuevo una alternativa comunista. Una orientación de autoafirmación como la sostenida actualmente por el PCC comporta una política no unitaria que dificulta la recomposición del movimiento, al im-pedir, como ha ocurrido en las municipales, la unidad de la izquierda comunista y con ello la posibilidad de poder levantar una alternativa real al "voto útil".

Desgraciadamente, es difícil que a corto plazo se produzca un cambio significativo de esta actitud. La política de autoafirmación necesitará de bastantes experiencias y —¿por qué no decirlo?— fracasos, para que sea puesta en cuestión de forma seria y pueda abrirse paso una política distinta. Porque si bien hoy los sectores revolucionarios de la clase obrera y otros movimientos sociales son débiles y minoritarios (los resultados obtenidos por el PCC en las generales así lo pusieron de manifiesto y las municipales, sobre todo en Barcelona, serán una nueva constatación), el cambio experimentado en la situación política tras el 28 de Octubre, abre mayores posibilidades para ampliar estos sectores, a condición de que sepamos desarrollar una política que impida el aislamiento de los mismos y gane a sus posiciones a gente que votaron reformista en las elecciones y que cada vez entienden más la necesidad de pasar a la acción y no confiar en que el cambio venga de la mano del gobierno. Este objetivo exige una política que huya del sectarismo y el ultraizquierdismo y que sepa situar iniciativas de acción por objetivos sentidos por las masas que, apoyándose en los sectores activos, vaya ampliando las posiciones de izquierda y su incidencia en el conjunto de la situación.

La construcción de un nuevo partido comunista con influencia tiene que ir unido indisolublemente a la recuperación del movimiento, lo que exige que los comunistas nos volquemos en un trabajo profundo, orientado a fortalecer cada lucha, cada motivo de protesta. Comporta unificar fuerzas y criterios procurando que los partidos de la izquierda comunista desarrollemos un trabajo lo más unitario posible.

También comportará —y esto pensamos que será un elemento decisivo— que los partidos de la izquierda comunista de Catalunya que hoy tenemos un mayor nivel de acuerdos y coincidencias políticas caminemos unidos en la acción, establezcamos un proceso de discusión tendente a superar las divergencias existentes, con el fin de crear una dinámica unitaria más amplia, que sea un factor dinamizador para la unidad. Porque difícilmente la construcción de ese partido comunista con arraigo entre los trabajadores y los movimientos sociales vendrá dado en Catalunya, como en el resto del Estado, por el autodesarrollo de las organizaciones comunistas existentes. Será necesario, a pesar de las dificultades, una forma u otra de convergencia. Este es el proceso por el que trabaja la LCR.

Es claro que en la actualidad existen importantes terrenos de desacuerdos entre los comunistas en Catalunya: el modelo de socialismo por el que luchar, que no puede identificarse con una sociedad burocratizada; el protagonismo de la clase obrera y la alianza necesaria con el movimiento de lucha por la soberanía nacional y la autodeterminación; el modelo de partido, basado en el centralismo democrático, con lo que implica de libertad de discusión y crítica; la misma orientación en el proceso revolucionario y frente al problema de la destrucción del Estado capitalista. La relación de los comunistas con el movimiento obrero y los nuevos movimientos sociales que genera la crisis del capitalismo tardío, el respeto escrupuloso a su autonomía, etc.

Pero pese a estos desacuerdos y dificultades, la unidad de la izquierda comunista es necesaria, en primer lugar, para fortalecer las luchas y los sectores de izquierda de las masas, para situar una alternativa práctica al reformismo, y es necesaria, también, para avanzar en la construcción de un partido comunista que, siendo expresión de una nueva radicalización, tenga una fuerza real en la situación políticam, en el tejido social.